

Leeuwarder Courant

27 februari 2006

Tango kan ook aards zijn als een smartlap

Plaats: Posthuis, Heerenveen. Voorstelling: Ensueños de tango. Muziek: Quinteto Zárate.

Belangstelling: 230 bezoekers. HEERENVEEN - Maar liefst drie primeurs in één voorstelling; in die eer mocht Heerenveen zich zaterdag verheugen bij het concert van tango-ensemble Quinteto Zárate. Ten eerste zette Michel Mulder, bespeler van de bandoneón, zijn eerste stapjes op het vocale vlak. In het enige gezongen nummer van de voorstelling bracht hij een lied ten gehore van Carlos Gardel, een van de grootvaders van de moderne Argentijnse tango.

En hoe voorzichtig die eerste vocale pasjes ook waren, verrassend was het zeker. Niet alleen omdat het lied voor de gelegenheid in het Nederlands vertaald was, maar zeker ook doordat toen tot iedereen doordrong dat het hier gaat om een tekst die niets minder is dan een smartlap.

Zo'n tekst over een helderziende papegaai die een doodziek meisje een prins op het witte paard belooft, doet je beseffen dat de Argentijnse tango, ondanks z'n bohémienachtige uitstraling, toch zeer aards is. En ook in andere opzichten laat Quinteto Zárate horen en zien dat de muziek uit Buenos Aires veel gezichten heeft.

Natuurlijk is er de tango zoals die onsterfelijk is gemaakt door Astor Piazzolla, waar ook in deze voorstelling enkele kenmerkende voorbeelden van gegeven worden. Expressief en toch in zichzelf gekeerd, nu eens sober en even later weer uitwaaierend in een exuberante explosie van emotie.

Maar er is ook de wereld van de ballrooms, waar de tango's en walsen veel aardser klinken. En ook die registers beheerst Quinteto Zárate in een strak samenspel van contrabas, vleugel, bandoneón, gitaar en viool meer dan uitstekend.

Veel meer nog dan andere muzieksoorten is de tango een genre waar het bij uitstek aankomt op uitgekiend samenspel. In de strakke opbouw is voor werkelijke solo's niet echt ruimte, maar voeren de verschillende instrumenten wel om beurten de boventoon, waarbij de andere volume terugnemen. En ook bij de steeds wisselende tempi is het zaak blindelings op elkaar te kunnen vertrouwen.

In die zin sloot het spel van violist Derk Lotman, die inviel voor de zieke Micha Molthoff en daarmee de tweede primeur van de avond was, naadloos aan bij dat van de overige musici. Omfloerst in trage romantische gedeeltes, strak zingend, hakkend of tokkelend als de muziek

daarom vroeg.

En de derde primeur? Dat was de danseres die de komende maanden de zwangere Marisa van Andel gaat vervangen. Want behalve een lust voor het oor is deze voorstelling, dankzij twee dansende duo's die er niet voor terugdeinzen de tango in alle vrijheid te benaderen, ook een lust voor het oog.

ROELAND SPREY

Recensie